

Arrest

**nr. 67 218 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTIERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 3 februari 2010 het Rijk binnenkwam diende op dezelfde datum een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 april 2010 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 27 april 2010 en 19 juli 2010 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-Generaal.

1.4. Op 21 april 2011 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.5. De beslissing werd bij aangetekende brief op 27 april 2011 naar verzoekers verstuurd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U bent sinds juni 2003 officieel gehuwd met T. B, Russisch staatsburger van Russische origine (O.V. 6.571.223). U had in Moskou (Russische Federatie) gestudeerd en verbleef in de jaren daarna geregeld in de Russische Federatie. Via een jaargenoot van de universiteit had u uw echtgenote leren kennen. Na jullie huwelijk vestigden jullie zich in Tbilisi (Georgië). Uw echtgenote schreef zich in bij uw moeder in Tamarasheni (Zuid-Ossetië). Eind november 2003 ontvluchtte u Georgië vanwege de Rozenrevolutie, die toen plaats vond. U reisde via Oekraïne en Slovakije naar Oostenrijk. Daar werd u door de politie tegen gehouden. Om problemen te vermijden, diende u op 20 november 2003 een asielaanvraag in. U wachtte niet op het resultaat van uw asielaanvraag, maar keerde in december 2003 terug naar Tbilisi. Uw echtgenote was tijdens uw afwezigheid in Georgië gebleven. Toen u op 8 januari 2006 's avonds van uw werk naar huis terugkeerde, zag u in de buurt van uw huis hoe uw burens ruzie maakten. Het betrof D. O. en T. T., de zoon van uw vriend B. T. U zag dat Dato bij deze ruzie T. neerschoot. U vroeg Dato wat er aan de hand was, maar werd zelf door hem bedreigd. Na het schot kwamen de burens buiten. Ook de politie kwam ter plaatse. U werd door de politie meegenomen en legde op het politiebureau verklaringen af over wat er gebeurd was. Nadien werd u naar een andere kamer gebracht, waar u één keer werd geslagen. Er werd geëist dat u uw verklaringen zou aanpassen. U mocht Dato niet beschuldigen van die moord. Dato was bekend als misdadiger maar hoorde tot een invloedrijke familie. Zijn oom, S. O., was politiechef en parlamentsafgevaardigde. U wilde uw verklaringen niet aanpassen en mocht vertrekken. Men zei dat u nog opgeroepen zou worden. De volgende dag ging u niet werken. Toen u die dag uw huis verliet, werd u door drie mannen in een auto geduwd. U werd naar een huis gebracht, waar u gedurende twee dagen werd vastgehouden. U werd geslagen en bedreigd. Eén van hen had u al bij de politie gezien en ook Dato was aanwezig. Zij eisten dat u uw verklaringen zou intrekken of veranderen, over wat u precies had gezien op 8 januari 2006. Om vrij te kunnen komen, zei u dat u uw verklaringen inderdaad zou wijzigen. U was dit echter niet van plan, omdat het hier om de dood van de zoon van uw vriend ging. Na uw vrijlating ging u naar huis. Uw echtgenote was niet thuis en de deur van jullie huis was geforceerd. U vernam van uw burens dat uw echtgenote door Dato en zijn vrienden was meegenomen. U wilde dit melden aan de politie, waar u een kennis had. Hij was niet aanwezig en daarom sprak u met een collega van hem. Deze liet u weten dat u beter kon vluchten. U sprak ook met B. T. over wat u overkomen was. Hij wilde niet dat u uw verklaringen zou veranderen omdat hij gerechtigheid wilde voor zijn zoon. U durfde niet in uw eigen woning overnachten en toen u Dato en iemand van de politie in burgerkledij op straat zag, besloot u weg te gaan uit Georgië. U ging naar Zuid- en Noord-Ossetië, waar u bij verschillende familieleden kon verblijven. U keerde niet meer terug naar Georgië. In de zomer van 2008 vernam u van uw kennissen V. en G. in M, in de regio Rostov (Russische Federatie), dat uw echtgenote nog leefde en met hen contact had opgenomen. Zij was van plan naar hen te komen. Daarom besloot u ook naar uw kennissen te reizen. Begin augustus 2008 werd u door een vriend naar M. gebracht. U zag daar uw echtgenote terug, die kort daarvoor was toegekomen. Jullie trokken samen in bij V. en G.. V. hielp u om uw registratie in orde te krijgen met de wijkagent en daarom hielp u hem bij zijn werk. Na verloop van tijd kreeg u in de Russische Federatie problemen vanwege uw Georgische origine. In december 2009 kreeg u tijdens een barbecue ruzie met één van de aanwezige gasten, V. Hij zei dat de Georgiërs de schuldigen waren voor de oorlog tussen Russische Federatie en Georgië in augustus 2008. Op 15 december 2009 kwam V. met enkele vrienden naar de woning van V.. Ze waren dronken en sloegen u. Ook uw echtgenote en V., die tussenbeide waren gekomen, werden geslagen. De wijkagent kwam ter plaatse en zei dat u naar het ziekenhuis moest gaan. V. bracht u en uw echtgenote naar het ziekenhuis in Rostov, waar jullie verzorgd werden. De volgende dag legde u bij een politieafdeling in Rostov verklaringen af over wat er gebeurd was. Er werd een proces-verbaal opgesteld. U sprak hier ook over met de wijkagent, die zei dat hij de zaak mee verder zou onderzoeken. U kende daarnaast ook andere, kleinere problemen met racisten. Toen V. op een dag met de wijkagent naar V. kwam, zeiden ze hem dat hij u niet langer onderdak mocht bieden. Jullie besloten daarom ook de Russische Federatie te verlaten. Via V. vonden jullie een smokkelaar die jullie naar België zou voeren. Op 1 februari 2010 werden jullie opgehaald en per minibus weggebracht. De smokkelaar hield jullie internationale paspoorten bij zich. Op 3 februari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw huwelijksakte en uw echtgenote haar geboorteakte. Uw identiteitskaart was al sinds 2006 vervallen en had u niet vervangen. U toonde nog een getuigenis van twee burens die uw aanwezigheid bij die moord op 8 januari 2006 bevestigen, een getuigenis van de vader van de overledene en de notariële bevestiging van deze verklaringen, evenals informatie over S.

O. Met betrekking tot jullie problemen in Russische Federatie legde u een medisch attest en een verklaring voor.

B. Motivering

U verklaarde het Georgische staatsburgerschap te hebben en van Georgische origine te zijn (Vragenlijst DVZ dd 29/03/2010 vraag 6, CGVS I dd 27/04/2010 p. 2). Dit blijkt ook uit de huwelijksakte die u voorlegde en werd bevestigd door uw echtgenote T. B., Russisch staatsburger van Russische origine (O.V. 6.571.223, Verklaring DVZ B. vraag 15). Uw asielaanvraag moet dan ook beoordeeld worden ten aanzien van Georgië. U verklaarde dat u Georgië verliet omdat u ernstige problemen kende met een misdadiger, die tot een invloedrijke familie behoorde. U was er in januari 2006 getuige van hoe deze misdadiger een buurjongen neerschoot. U legde daarover verklaringen af bij de politie, maar werd zowel door de politie als door de moordenaar en zijn vrienden onder druk gezet om uw verklaringen te wijzigen. U werd zelf ontvoerd en gedurende twee dagen vastgehouden, waarbij u mishandeld werd. Uw echtgenote werd ontvoerd in januari 2006. U zag haar pas terug in augustus 2008, toen jullie elkaar ontmoetten bij kennissen in de regio Rostov (Russische Federatie). Omdat u in de Russische Federatie problemen kreeg vanwege uw Georgische origine, moesten jullie ook daar vertrekken. U kon niet terug naar Georgië en daarom reisden jullie naar Europa, waar jullie in februari 2010 in België asiel vroegen. Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw buurjongen T. T. door D. O., die op 8 januari 2006 in Tbilisi plaatsvond, niet geloofwaardig zijn. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld of deze moord werkelijk gebeurd is. U legt zelf geen enkel objectief of neutraal document voor, dat deze moord, in de door u beschreven omstandigheden – al dan niet met vermelding van de betrokkenheid van D. O. – bevestigt. De documenten die u omtrent uw asielrelaas wel voorlegt, zijn niet afdoende. Zowel de getuigenis van uw burens, als deze van de vader van de volgens u vermoorde T. T., zijn van persoonlijke aard. Ze zijn niet objectief verifieerbaar. Het feit dat deze documenten door een Georgische notaris bekrachtigd werden, is niet afdoende om te stellen dat de getuigenissen op zich uw verklaringen staven. Het is overigens opmerkelijk dat geen van de getuigen de volledige naam van de vermoorde persoon vermeldde en dat zijn vader zijn dood omschreef als een ongeluk. Objectieve documenten over de dood van T. T., zoals een overlijdensakte, medisch verslag of politiedocument, ontbreken echter volledig. De informatie die u overmaakte over S. O. is van algemene aard en beschrijft zijn curriculum. Aangezien in deze informatie niet eens melding gemaakt wordt van een neef met de naam 'D. O.', noch over de betrokkenheid van deze persoon bij een moord, is ook deze informatie niet afdoende om uw verklaringen te staven. Daarom werd Cedoca gevraagd opzoeken te doen omtrent deze moord. Daarbij werd gebruik gemaakt van verschillende bronnen en werd via het Georgische consulaat in Brussel de lokale politie in Tbilisi gecontacteerd. Echter, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, werd er in het geheel niets gevonden over T. T., noch of en hoe hij vermoord zou zijn, noch over een dergelijk incident op de datum en de plaats die u vermeldde. Gezien er dus geen objectieve bevestiging is van de door u aangehaalde moord op T. T., zijn uw verklaringen, als zouden u en uw echtgenote ernstige problemen gekregen hebben vanwege uw getuigenis over de betrokkenheid van D. O. bij deze moord, niet geloofwaardig. Deze vaststelling wordt bevestigd door enkele ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden die na een grondige herlezing in uw verklaringen en die van uw echtgenote konden worden teruggevonden. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u uw verklaringen aflegde bij de politie, nadat u naar het bureau gebracht was. In de gang van het politiebureau zag u een andere agent. Deze zei u dat u beter uw verklaringen zou aanpassen, met name zeggen dat u niets gezien had. Daardoor zouden er minder problemen zijn (CGVS I p. 8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u, nadat u door die agent in de gang was aangesproken, naar een ander bureau werd gebracht. Daar kreeg u één keer een slag, werd u onder druk gezet en kreeg u te horen dat u uw verklaringen moest veranderen (CGVS II dd 19/07/2010 p. 5). Het is zeer merkwaardig dat u deze slag en de bedreigingen, in een tweede bureau bij de politie, niet meldde tijdens uw eerste gehoor. Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u de dag nadat u die moord had gezien, werd meegenomen toen u uw huis verliet. U werd in een auto weggevoerd en gedurende twee dagen vastgehouden door Dato en zijn vrienden. Na uw vrijlating keerde u terug naar huis. U zag dat uw vrouw niet thuis was en dat de deur van het huis geforceerd was. U ging daarop naar de burens, die u vertelden dat D. was gekomen met een paar personen en dat zij uw echtgenote hadden meegenomen. U zei dat dit alles, tot en met uw vertrek uit Georgië naar Noord- of Zuid Ossetië, zich op vijf of zes dagen

afspeelde (CGVS I p. 9-10). Dit stemt echter niet overeen met hetgeen u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: daar gaf u aan dat u, nadat u door D. en zijn kompanen werd vastgehouden, uit schrik niet meer naar huis ging. U onderhield wel contact met uw vrouw. Een tijd later kon u uw vrouw niet meer bereiken en kwam u te weten dat die mannen jullie huis waren binnengevallen (CGVS Vragenlijst p. 2). Bovendien legde uw echtgenote zelf andere verklaringen af: op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij aan dat zij pas een tiental dagen na de moord was ontvoerd (CGVS Vragenlijst B. p. 2), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij 'in de loop van de week' ontvoerd werd (CGVS B. I p. 7). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt, niet alleen met betrekking tot het al dan niet terugkeren naar uw huis nadat u was meegenomen door D. en zijn kompanen; én dat u en uw echtgenote andere verklaringen afleggen over het moment waarop zij werd meegenomen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid dan ook ten zeerste. Deze elementen vormen immers de kern van jullie asielrelaas. Jullie leggen evenmin enig begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die jullie na die moord zouden hebben gekend. Het Nederlands asioldossier, dat betrekking heeft op uw echtgenote, handelt – zoals ook door uw echtgenote werd aangegeven (CGVS B. I p.7-9), over volledig andere zaken. En hoewel zij verklaarde dat zij in Nederland de waarheid verteld zou hebben, en zij enkel onder druk van iemand anders asiel had gevraagd en dit onder een andere naam, is nergens in dit dossier ook maar iets terug te vinden van enige problemen die zij gekend zou hebben in Georgië, laat staan van een verblijf in Georgië. De loutere vaststelling dat uw echtgenote in de periode februari 2006 tot juli 2008 in verschillende landen in Europa verbleef en asiel vroeg, is niet afdoende om jullie verklaringen, over de problemen die jullie in januari 2006 gekend zouden hebben, te staven. Hierbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het volledig ontbreken van identiteitsdocumenten evenmin geloofwaardig zijn. U verklaarde dat uw Georgische identiteitskaart vervallen was en dat u deze niet had laten vervangen. U moest zich daarvoor aanbieden bij een politieafdeling en dit wilde of kon u niet doen vanwege uw problemen, zo gaf u aan (CGVS I p. 7). Echter, gezien uw verklaringen over uw problemen in 2006 en de jaren daarna niet geloofwaardig zijn, zijn ook uw verklaringen over uw identiteitskaart niet geloofwaardig. Daarnaast verklaarde u dat u wel een internationaal paspoort had. U moest dit aan de smokkelaar geven, zodat hij dat document onderweg bij zich kon houden voor eventuele grenscontroles. Dit is merkwaardig, gezien u verklaarde dat er onderweg geen controles zijn geweest. Bij aankomst in België gaf hij jullie paspoorten niet terug (CGVS I p. 6-7). Ook het internationaal paspoort van uw echtgenote ging op deze manier verloren. Het is ook opmerkelijk dat zij, toen zij na jullie huwelijk mee naar Georgië verhuisde, haar intern Russisch paspoort in de Russische Federatie achter liet. Haar geboorteakte, diploma en internationaal paspoort nam ze wel mee (CGVS B. I p. 4). Ook jullie verklaring, als zouden jullie geen tijd gehad hebben om een visum te bekomen en zo legaal de Russische Federatie te verlaten, is niet geloofwaardig (CGVS I p. 6-7, CGVS B. I p. 4). U verklaarde immers dat het incident op 15 december 2009 daartoe de aanleiding was. Toch vertrokken jullie pas begin februari 2010 naar België. Ook aan deze vaststellingen dient zwaar getild te worden, gezien het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Volledigheidshalve moet ook worden stilgestaan bij uw verklaringen over uw problemen in de Russische Federatie. U gaf aan dat u en uw echtgenote de Russische Federatie verlieten omdat u daar problemen kende vanwege uw Georgische origine. U verwees daarbij naar enkele kleine incidenten en vooral naar een vechtpartij op 15 december 2009 (CGVS II p. 9-10). Als gevolg van deze vechtpartij moesten u en uw echtgenote in het ziekenhuis worden opgenomen. Dit ondersteunt u met een medisch attest, dat overigens –op een stempel na – geen enkele vorm van officiële hoofding vertoont. Dit attest werd op 15 december 2009 opgesteld en vermeldt dat u en uw echtgenote zich aanboden bij de afdeling traumatologie met verschillende verwondingen. U verklaarde dat u hierover klacht indiende bij de politie en legt ook daaromtrent een attest voor. De politie noteerde uw verklaringen en beloofde u de zaak te onderzoeken. Ook de wijkagent liet u weten dat hij de zaak zou opvolgen (CGVS II p. 10). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u in de Russische Federatie niet op bijstand of bescherming zou kunnen rekenen, om welke reden dan ook. U kon immers zowel bij het ziekenhuis, als bij de politie en de wijkagent terecht. U ging zich zelf niet meer informeren bij de politie, maar V. deed dit wel. De politie in Rostov had hem verzekerd dat ze de nodige maatregelen zouden treffen (CGVS II p. 11). U vermoedt dat de zaak wel afgesloten werd, omdat jullie uit de Russische Federatie vertrokken zijn. U heeft hierover echter geen enkele zekerheid en kan dus niet aannemelijk maken dat de Russische politie u niet zou willen of kunnen beschermen. U haalde verder geen andere problemen aan met de autoriteiten. U verwees wel naar enkele andere incidenten, die te maken hadden met uw herkomst, maar diende hiervoor geen klacht in noch beschouwde u dit als een reden om ook de Russische Federatie te verlaten. U gaf nog wel aan dat uw belager V. op een dag met de wijkagent naar V. kwam en hem zei dat hij u niet langer onderdak mocht bieden. U toont echter niet afdoende aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich elders in de Russische Federatie te registreren (CGVS II p. 10-11). Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden

vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw echtgenote bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook voert hij een schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM. Tot slot meent hij dat artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en rechtspleging voor het CGVS is geschonden, evenals de algemene zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.3. De Raad beschikt over een gebonden bevoegdheid, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 van het EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar wat volgt.

2.4. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM geldt dat deze bepaling vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat *"immers de bescherming van artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M."* (RvS 22 januari 2008, nr. 1982; RvS 13 mei 2002, nr. 106.509). Geenszins wordt door verzoeker aangetoond op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou maken.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal tweemaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. Aldus werd ter zake zorgvuldig gehandeld.

2.6. Verzoekende partij verwondert zich erover dat via het Georgische consulaat inlichtingen werden opgevraagd bij de lokale politie in Tbilisi omtrent de feiten die geleid hebben tot de dood van T. T. Hij wijst er op dat hij de enige getuige was van deze feiten, waardoor het zeer gemakkelijk is voor de Georgische politie om zijn verblijf en vraag om asiel in België te achterhalen. Hij meent dat daardoor de

confidentialiteit, gewaarborgd door de Conventie van Genève, door artikel 57/27 van de vreemdelingenwet en door artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 werd geschonden.

2.7. Via het Georgische consulaat werd bij de Georgische autoriteiten geïnformeerd naar de waarachtigheid van de vermeende moord op T. T. en eventuele informatie daaromtrent. Nergens werd de naam van verzoeker daarbij ter sprake gebracht. Zoals uit de vraagstelling blijkt zijn meerdere bureaus betrokken geweest bij het vermeende incident, waardoor verzoeker niet kan volhouden dat op basis daarvan de Georgische autoriteiten kunnen besluiten tot het feit dat hij in België om asiel verzocht heeft. Er kan geen schending van het vertrouwensprincipe aangetoond worden, *a fortiori* daar verzoekers relaas terzake ongeloofwaardig bevonden werd. De Raad verwijst naar de stukken van het administratieve dossier of naar het als bijlage aan de nota gevoegde antwoorddocument met annexen.

2.8. Verzoeker vindt het nogal sterk dat de verklaringen van de vader van T. T., onder eed afgelegd voor de plaatselijke notaris, als een "*privaat geschrift*" wordt afgedaan.

2.9. De bestreden beslissing stelt terecht dat objectieve documenten over de dood van T. T., zoals een overlijdensakte, medisch verslag of politiedocument volledig ontbreken. De desbetreffende verklaring voor de notaris is uitsluitend van persoonlijke aard en niet afdoende om verzoekers verklaringen te staven. Bovendien werd het stuk nergens beoordeeld als een "*privaat geschrift*". Dit is een terminologie die verzoeker zelf hanteert.

2.10. De verklaringen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, *quod non*. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.11. Verzoeker werpt verder op dat de vertaling van bovenvermeld stuk foutief is en dat er in de Georgische tekst niet staat "verongelukt", maar wel "overleden". De vertaler heeft zijn vertaling verbeterd (stuk 3).

2.12. Verweerder antwoordt dat de beslissing zich gesteund heeft op de door verzoeker overgemaakte initiële vertaling van de verklaring van de vader van T. T. Het is evident dat de asielzoeker de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij zelf neerlegt. De commissaris-generaal handelde bijgevolg niet onzorgvuldig. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat ook de nieuwe versie van de vertaling geen melding maakt van "moord", maar van een "overlijden". Daardoor blijven de opmerkingen daarover gemaakt in de bestreden beslissing onverkort gehandhaafd.

2.13. Verzoeker geeft toe dat hij het feit (dat hij geslagen werd toen hij weigerde zijn verklaring te wijzigen) niet vermeld heeft tijdens zijn eerste gehoor. Hij zou er geen aandacht aan geschonken hebben daar het slechts om één slag ging, en niet vergelijkbaar is met wat hij later zou meemaken. Verzoeker wijst er ook op dat zijn echtgenote tijdens haar eerste gehoor wel degelijk melding gemaakt heeft van de slagen. Het is dan ook, volgens verzoeker, geen ernstige inconsistentie of tegenstrijdigheid.

2.14. Verzoeker poogt het initieel niet vermelden van de slagen enkel te minimaliseren. Er dient echter te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming de plicht tot medewerking op de asielzoeker rust. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Het toedienen van slagen door de politie teneinde een getuigenis te laten wijzigen, dient als voldoende ernstig beschouwd te worden om dit gegeven niet te verzwijgen tijdens het toelichten van de vrees.

Daarbij dient tevens beklemtoond te worden dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor uitvoerig en diepgaand bevraagd werd over zijn eerste bezoek aan de politie en hij daarbij zeker bij machte was melding te maken van het feit er geslagen te zijn geweest, wat hij heeft nagelaten (diens eerste gehoorverslag blz.8).

2.15. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande zijn terugkeer na de moord naar huis en de ontvoering van zijn echtgenote herhaalt

verzoeker dat hij dezelfde dag na de moord vrijgelaten werd en hij die avond thuis bleef. Hij zou 's anderendaags gedurende twee dagen zijn ontvoerd en nadien zou hij zijn echtgenote niet meer gezien hebben. Na zijn vrijlating is hij niet naar huis gekeerd, in die zin dat hij niet naar binnen is gegaan toen hij vaststelde dat de deur geforceerd was. Verzoeker beweert dat het feit dat zijn echtgenote vertelde dat zij slechts een tiental dagen na de moord werd ontvoerd foutief vertaald werd door de tolk.

2.16. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een gekunstelde '*post-factum*' verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Verzoeker kan de waarachtigheid van dit gegeven dan ook niet verder onderbouwen of aantonen. Verzoeker beweert dat dit verkeerd vertaald werd zonder dat hij daarvan enig geldig bewijs bijbrengt. Verweerder benadrukt dat de medewerkingsplicht die op verzoeker rust hem verplicht zijn asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. De vaststelling van tegenstrijdige verklaringen blijft onverkort gehandhaafd.

2.17. Aangaande de beweerde foutieve vertaling van zijn echtgenotes verklaringen dient dan ook vastgesteld dat verzoeker deze blote bewering niet kan hardmaken. Het gehoorverslag geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. De aangetroffen anomalie is bovendien dermate dat ze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Tenslotte merkt de Raad op dat zijn echtgenote nergens opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaal- of andere communicatieproblemen tijdens haar gehoor.

2.18. Betreffende het feit dat verzoekers echtgenote in haar Nederlands asioldossier geen enkele melding maakt van enige problemen die zij zou gekend hebben in Georgië, laat staan van een verblijf in Georgië, beweert verzoeker dat zijn echtgenote op geen enkel ogenblik tijdens haar gehoor zou beweerd hebben dat zij in Nederland de waarheid zou gesproken hebben. Hij stelt dat de beslissing op dit punt manifest foutief is en niet gesteund op elementen van het administratief dossier.

2.19. De Raad stelt vast dat de stukken in verband met de asielaanvraag van verzoekers echtgenote in Nederland vervat zitten in het administratief dossier en verzoeker er derhalve kennis kan van nemen. Het valt dan ook niet in te zien waarom de beslissing op dit punt manifest foutief zou zijn en niet gesteund zou zijn op elementen van het administratief dossier. Het feit dat zijn echtgenote in Nederland overigens bij machte was om de bescherming van de Nederlandse autoriteiten te vragen omwille van haar huidige aangehaalde problemen en deze van haar echtgenoot, maar naliet zulks te doen, tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker evident ernstig aan.

2.20. Daar waar de bestreden beslissing wijst op het volledig ontbreken van verzoekers identiteitsdocumenten en het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen poneert verzoeker dat hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn vroegere problemen. Hij wijst er op dat het gebruikelijk is dat smokkelaars het internationaal paspoort inhouden en ook op het feit dat zijn echtgenote haar intern Russisch paspoort niet nodig had in Georgië, te meer daar ze een internationaal paspoort had. Verzoeker verwijst verder naar de wet op de rechtspositie van buitenlandse burgers in de Russische Federatie om aan te tonen dat hij en zijn echtgenote er zich niet konden registreren. Ook verwijst hij naar een krantenartikel waaruit blijkt dat door de Russische overheid maatregelen werden genomen tegen Georgiërs, onder meer door het intrekken van verblijfsvergunningen of weigering tot verlenging en dat dit escaleerde na de oorlog tussen beide landen in 2008. Verzoeker werpt op dat dit punt nooit werd onderzocht door het Commissariaat-generaal. Iemand die geen registratie heeft, kan geen visum aanvragen in de Russische Federatie en zelfs indien dit mogelijk zou zijn, aldus verzoeker, waren hij en zijn echtgenote zo bang dat ze ervoor niet de tijd genomen hebben alvorens te vluchten. Hij beweert dat hij door de Russische autoriteiten verplicht werd zijn verblijfplaats te verlaten en wijst op het feit dat hij zwaar geslagen werd en er op geen bescherming kon rekenen van de Russische autoriteiten.

2.21. De opmerkingen van verzoeker kunnen de vaststelling van de bestreden beslissing aangaande het totaal ontbreken van enige identiteitsdocumenten evenwel niet ontkrachten. Tevens heeft, in weerwil van verzoekers huidige opmerkingen, de bestreden beslissing wel degelijk de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en de daarmee verbonden beweerde redenen voor het ontbreken van de documenten aangetoond en verzoeker vermag geenszins dit te ontkrachten.

2.22. Verzoeker bewijst tot op heden zijn identiteit niet. Voor het ontbreken van deze stukken geeft verzoeker geen aanvaardbare verklaring. Indien verzoekers documenten aan zijn reisagent heeft afgegeven, is de absentie aan bewijskrachtige documenten aan zichzelf te wijten. De Raad merkt op dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers asielrelaas inhoudt (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.23. Daar waar verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft te onderzoeken waarom hij zich niet kon registreren in de Russische Federatie wijst verweerder er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote er zich wel degelijk konden registreren (in Rostov). Nergens wordt door verzoeker, noch door zijn echtgenote persoonlijk melding gemaakt van een intrekking of weigering tot verlenging van de registratie. Verzoekers raadsman wierp weliswaar op dat hun verblijfsvergunning elke 45 dagen diende verlengd te worden maar dit wordt niet sterkgemaakt. Uit de door verzoeker zelf verschaft informatie blijkt dat deze termijn immers tot maximaal drie jaar kan vastgesteld worden. De bestreden beslissing heeft enkel gesteld dat verzoeker niet aantoonde waarom hij zich, na de beweerde moeilijkheden in Rostov, niet elders anders in de Russische Federatie kon registreren. De Raad ziet dan ook niet in waarom de commissaris-generaal terzake een verder onderzoek zou dienen te voeren. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht, is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.24. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan hij ook niet aannemelijk maken dat hij in de Russische Federatie niet op bijstand of bescherming zou kunnen rekenen, om welke reden dan ook. Hij kon immers zowel bij het ziekenhuis, als bij de politie en de wijkagent terecht. Bovendien erkent verzoeker zelf dat zijn vluchtmotieven dienen beoordeeld te worden ten aanzien van Georgië en niet ten opzichte van de Russische Federatie.

De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC